

Arrest

nr. 90 658 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw vrouw, A. M. (...) (O.V. X), uw zoon, S. S. (...) (O.V. X), uw minderjarige stiefzoon, N. S. (...), en uw schoonmoeder, R. G. (...) (O.V. X), in de stad Yerevan. U was eigenaar van een groot winkelcentrum in de stad.

Op 5 december 2009 kreeg u op uw kantoor bezoek van vier mannen. Ze stelden zich voor als lijfwachten van Sashik Sargsyan, een Armeens parlamentslid en broer van de president. De mannen eisten dat u uw winkelcentrum voor een spotprijs zou overdragen aan Sashik Sargsyan. Ze vertelden u dat ze op de hoogte waren van het feit dat u een donatie had gegeven aan de 'HAK', een

Armeense oppositiepartij waarvan uw zoon lid is. Toen u weigerde om op hun eis in te gaan, werden ze agressief. Op dat moment kwamen uw zonen uw kantoor binnen. Uw oudste zoon S. (...) wilde tussenkomen, maar werd zwaar geslagen. Na het vertrek van de mannen moest hij naar het ziekenhuis worden afgevoerd. Op 10 december 2009 kwamen de vier lijfwachten naar uw woning. Ze werden vergezeld door een vrouw, die een notaris bleek te zijn. Ze eisten opnieuw dat u het winkelcentrum zou overdragen; deze maal echter zonder financiële compensatie. De mannen intimideerden uw gezin, duwden uw schoonmoeder op de grond, en dreigden uw zoon S. (...) nog erger toe te takelen. Uit angst stemde u in met hun eisen. U zei echter dat u nog enkele weken nodig had om de boekhouding af te sluiten. Na het bezoek belde u meteen naar S. (...), die nog in het ziekenhuis lag, om hem te waarschuwen. S. (...) dook direct onder. Op 22 december 2009 stuurde u uw hele gezin naar Rusland. U wilde dat zij op een veilige plaats zouden zijn, terwijl u alles in het werk zou stellen om uw zaak te redden. Op 3 januari 2009 kreeg u op het werk opnieuw bezoek van de vier lijfwachten. Het gesprek verliep gespannen. Na afloop van deze ontmoeting kreeg u een hartaanval. De volgende dag kwamen deze personen naar de afdeling intensieve zorgen van het ziekenhuis. Ze dwongen u om documenten te ondertekenen waarbij u uw winkelcentrum afstond. U was te zwak om te weigeren. In de daaropvolgende maanden moest u een hartoperatie ondergaan, gevolgd door een periode van revalidatie.

In juni 2010 trok u naar verschillende instanties om klachten in te dienen. U ging eerst naar het parket-generaal, waar men weigerde om uw zaak aan te nemen toen u de naam van Sashik Sargsyan vermeldde. Vervolgens had u een informeel gesprek met de Armeense ombudsman. Hij vertelde u dat hij u niet kon helpen omdat een klacht tegen Sargsyan toch geen zin zou hebben. Daarop probeerde u enkele kranten aan te spreken. Geen van de door u gecontacteerde kranten wilde uw verhaal echter publiceren. In september 2010 diende u een klacht in bij de politie. U ontving een geschreven antwoord dat uw zaak niet werd aangenomen wegens een gebrek aan bewijs. In december 2010 vond u de oppositiekraant 'Zamanak' bereid om uw verhaal te publiceren. Op 14 december 2010 verscheen uw lezersbrief, waarin u Sashik Sargsyan bij naam beschuldigde van het feit dat hij uw zaak onrechtmatig had afgenomen. Op 16 december 2010 werd u op straat bijna overreden door een auto. U bent ervan overtuigd dat men een aanslag op uw leven wilde plegen als wraak voor de publicatie van het artikel in de krant. Op 20 december 2010 kwam uw gezin terug naar Armenië, omdat zij zich in Rusland niet langer veilig voelden door een opstoot van racistisch geweld. U besloot dat het niet veilig was om thuis te wonen. In de periode van december 2010 tot februari 2011 leefden jullie ondergedoken op het adres van een vriend, terwijl u plannen maakte om te vluchten uit Armenië.

Op 10 februari 2011 reisden u en uw gezin met het vliegtuig van Armenië naar België. Jullie waren in het bezit van Litouwse Schengenvisa. Op 15 februari 2011 vroegen jullie samen asiel. In september 2011 overleed uw schoonmoeder, R. G. (...) (O.V. 6.768.350), in België. In het kader van uw asielprocedure legde u de volgende bewijsstukken voor: een antwoord van de politie (dd. 11/10/2010) op uw klacht en een pagina uit de krant 'Zamanak' van 14 december 2010.

B. Motivering

U vreest dat u in geval van terugkeer naar Armenië zult worden vermoord door (handlangers van) Sashik Sargsyan, Armeens parlamentslid en broer van president. Hij zou wraak willen nemen omdat u hem in een krantenartikel beschuldigd zou hebben van het feit dat hij uw winkelcentrum zou hebben afgenomen. Uw vervolgers zouden louter criminele en financiële motieven hebben gehad om uw winkelcentrum in te palmen. Het feit dat u een eenmalige donatie zou hebben gedaan aan de oppositiebeweging HAK was enkel een drogreden om uw eigendom af te pakken.

Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste blijkt uit objectieve informatie dat de door u voorgelegde pagina uit de krant 'Zamanak' vals is. U beweerde dat u in Armenië naar verschillende kranten was gestapt om uw verhaal gepubliceerd te krijgen. In december 2010 zou u de oppositiekraant Zamanak bereid hebben gevonden om dit te doen. U vertelde dat uw lezersbrief, waarin u Sashik Sargsyan bij naam noemde en hem beschuldigde van het feit dat hij uw zaak onrechtmatig had afgenomen, op 14 december 2010 werd gepubliceerd in deze krant. U beweerde dat u in Armenië zult worden vermoord door (handlangers van) Sashik Sargsyan als wraak voor de publicatie van deze lezersbrief. In het kader van uw asielaanvraag in België legde u ook een exemplaar van 'originele' pagina 7 uit de krant Zamanak van 14 december 2010 voor (stuk 5, datum vermeld op pagina 8). CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, voerde een onderzoek naar de echtheid van het door u voorgelegde document (cf. Antwoorddocument 'ARM2012-004'). Via de Nationale Bibliotheek van Armenië in Yerevan kon CEDOCA een fotokopie van de authentieke pagina 7 uit de krant Zamanak van 14 december 2010 bekomen (cf. kopie in bijlage). Daaruit blijkt dat de inhoud van de authentieke pagina uit de krant van 14 december 2010 totaal verschilt van de pagina die u hebt voorgelegd. In dit verband moet worden opgemerkt dat de krant Zamanak slechts één nationale editie uitbrengt en geen regionale edities verspreidt. Hieruit volgt dat de door u voorgelegde pagina onmogelijk echt kan zijn. Daarenboven kan

worden opgemerkt dat geen enkele van de artikels op de door u voorgelegde pagina terug te vinden is in de elektronische versie van de Zamanak krant van 14 december 2010. Op basis van deze vaststellingen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat de door u voorgelegde pagina, met lezersbrief waarin u Sashik Sargsyan beschuldigt van het feit dat hij uw winkelcentrum op criminele wijze zou hebben ontvreemd, vals is. Er kan dan ook absoluut geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u vermoord zou worden door (handlangers van) Sashik Sargsyan als wraak voor de publicatie van deze lezersbrief in de krant. Het feit dat u een frauduleus document hebt voorgelegd om de Belgische asielinstanties te proberen misleiden over de aard van uw problemen in Armenië, ondermijnt daarenboven de algemene geloofwaardigheid van uw verhaal over de problemen met de broer van de president omwille van uw winkelcentrum.

Ten tweede bleken uw opeenvolgende verklaringen over de inspanningen die u zou hebben geleverd om bescherming te zoeken bij de autoriteiten manifest tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u vanaf juni 2010 klachten probeerde in te dienen bij verschillende instanties. U zei dat eerst, rond 10 juni 2010, naar het parket-generaal was gestapt, waar men u echter niet had willen helpen. Later op de maand had u ook nog een gesprek met de ombudsman. In september 2010 zou u dan naar de politie zijn gestapt, waar uw klacht aanvankelijk werd aangenomen, maar vervolgens verworpen wegens een gebrek aan bewijs (CGVS I, p. 7-8, 19-21). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u iets helemaal anders. U zei dat u pas later inspanningen was beginnen leveren om bescherming te zoeken. U beweerde dat u in juli 2010 eerst naar de ombudsman was gestapt. In augustus 2010 ging u vervolgens naar het parket en de rechercheafdeling van de politie, waar men u niet wilde helpen. In september 2010 zou u tenslotte naar het Ministerie van de Politie zijn gestapt, waar uw klacht werd verworpen wegens een gebrek aan bewijs (CGVS II, p. 4-5). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u zich mogelijk van maanden had vergist (CGVS II, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende. Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet enkel tegenstrijdig zijn voor wat betreft de tijdstippen waarop u naar de verschillende instanties zou zijn gestapt, maar ook voor wat betreft de volgorde waarin u deze instanties zou hebben aangesproken. Daarenboven, indien u effectief dergelijke inspanningen zou hebben geleverd, mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u hier consistente en coherente verklaringen over kunt afleggen. Vervolgens bleek u ook flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de inspanning die u zou hebben geleverd om uw verhaal gepubliceerd te krijgen in de kranten. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u reeds in juni 2010 verschillende kranten contacteerde om uw lezersbrief te laten publiceren (CGVS I, p. 20). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u pas in augustus 2010 voor het eerst naar een krant was gestapt om uw verhaal te doen (CGVS II, p. 4). Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, greep u terug naar uw eerste versie. U zou al in juni 2010 naar de kranten zijn gestapt. U zei dat u zich waarschijnlijk had vergist tijdens het tweede gehoor. Het spreekt voor zich dat deze uitleg weinig geloofwaardig is. De vaststelling dat u herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw pogingen om bescherming te zoeken bij de autoriteiten en uw pogingen om uw verhaal bij de kranten te vertellen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde is het helemaal niet geloofwaardig dat u zo weinig kon vertellen over hoe het verder met uw winkelcentrum was afgelopen. U zei dat u in januari 2010, toen u in het ziekenhuis lag nadat u hartaanval had gekregen, werd gedwongen om documenten te ondertekenen waarbij u uw winkelcentrum overdroeg aan de handlangers van Sashik Sargsyan (CGVS I, p. 18). In dit verband is het hoogst opmerkelijk dat u niet bleek te weten wie er na u de nieuwe eigenaar werd. U zei dat het winkelcentrum in handen kwam van de clan van Sashik Sargsyan. U verklaarde dat Sargsyan waarschijnlijk de facto eigenaar was van het winkelcentrum, maar dat zijn naam waarschijnlijk niet op de eigendomsakte stond. U zei dat u niet wist wie er formeel-juridisch de eigenaar was geworden van uw zaak (CGVS I, p. 22-23). Dit is absoluut niet geloofwaardig. U verklaarde immers dat u de documenten van de overdracht van eigendom zelf had ondertekend, waardoor u zou moeten weten wie de nieuwe eigenaar werd. Uw verklaring dat u de documenten die u in het ziekenhuis moest ondertekenen niet hebt gelezen, omdat u toen in een slechte toestand verkeerde, is geen afdoende verklaringen voor uw onwetendheid over de identiteit van de nieuwe eigenaar van uw winkelcentrum. Indien u effectief verregaande inspanningen zou hebben geleverd om uw winkelcentrum terug te krijgen (door naar verschillende overheidsinstanties te stappen en door uw verhaal te proberen vertellen tegen verschillende kranten) dan mag redelijkerwijs worden verwacht dat u zich zou hebben ingelicht over de nieuwe eigenaar van de zaak die u onterecht was ontvreemd. Uw bewering dat u zich niet verder hebt geïnformeerd over wie er eigenaar was van uw winkelcentrum omdat dit u niet interesseerde (CGVS I, p. 23-24), is dan ook helemaal niet geloofwaardig.

Tenslotte, indien uw verhaal over de vervolging door Sashik Sargsyan en het onrechtmatig afnemen van uw winkelcentrum waar zou zijn, quod non, kunt u niet aannemelijk maken dat u vervolgd zou

zijn omwille van uw politiek engagement. U zei dat u zelf nooit politiek actief bent geweest, maar dat u wel, op vraag van uw zoon, een eenmalige donatie zou hebben gedaan aan de oppositiebeweging HAK. Toch zou dit niet het motief zijn geweest van uw vervolgers. U verklaarde immers zelf dat dit slechts een drogreden was om uw eigendom af te nemen en dat uw vervolgers hoofdzakelijk uw winkelcentrum wilden inpalmen omwille van criminele en financiële motieven (CGVS I, p. 5-6, 13; CGVS II, p. 2-3). Verder moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er momenteel in Armenië geen sprake is van vervolging omwille van politieke redenen. Armenië heeft een meerpartijenstelsel waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Uit het voorgaande blijkt dat, zelfs indien u werkelijk een politiek engagement zou hebben en zelfs indien u effectief een donatie zou hebben gedaan aan de oppositiepartij HAK, er goede redenen voorhanden zijn om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval herstellen. Wat betreft de pagina uit de krant Zamanak van 24 december 2010 (stuk 5) werd reeds vastgesteld dat het om een niet-authentiek stuk gaat. Verder legde u een attest van de politie voor dat vermeldt dat u op 27 september 2010 een 'verzoek' zou hebben gericht aan de politie, maar dat de politie uw verzoek niet kon behandelen wegens een gebrek aan gegronde bewijzen (stuk 3). Vooreerst kan worden opgemerkt dat dit document niet vermeldt welk soort 'verzoek' u tot de politie zou hebben gericht, noch om welke reden u precies een 'verzoek' zou hebben ingediend. Uit dit document kan dus niet worden afgeleid dat u een klacht zou hebben ingediend tegen Sashik Sargsyan omdat hij uw winkelcentrum op criminele wijze zou hebben overgenomen. Daarenboven vertoont dit document een ernstig vormelijk gebrek. Dit attest is immers gedateerd op 11 oktober 2009, wat betekent dat dit attest zou zijn uitgereikt enkele maanden vóór het begin van uw problemen en een jaar vóór u een klacht indiende. Het lijkt weinig aannemelijk dat een officieel attest van de politie dergelijke flagrante fout zou bevatten. De medische attesten (stuk 6 en 7) vermelden volgens uw verklaringen dat u begin 2010 in het ziekenhuis werd opgenomen en dat u hartoperaties moest ondergaan (CGVS I, p. 9-10). Deze documenten kunnen echter niet als een bewijs worden gezien dat uw hartproblemen het gevolg zouden zijn van de problemen die u had met Sashik Sargsyan omwille van uw winkelcentrum. De documenten in verband met de vennootschapsregelgeving in Armenië, de eigendomsakte en het attest van het onroerend goederen aan dat u eigenaar was van een winkelcentrum in Yerevan. Deze stukken kunnen echter niet aantonen dat u problemen zou hebben gekregen omwille van dit winkelcentrum. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, het paspoort van uw jongste zoon, het paspoort van uw schoonmoeder, uw militair boekje, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van uw jongste zoon en het attest van vaderschapserkenning bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, A.M. (...) (O.V. 6.768.364), en uw zoon, S. S. (...) (O.V. 6.768.354), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daargelaten de juistheid van het betoog van verzoekende partij dat de Armeense autoriteiten om reden van de betrokkenheid van de broer van de president een vervalste kopie van de krant van 14 december 2010 in de nationale bibliotheek van Armenië zouden bewaren waardoor een vergelijking met het door haar bijgebrachte exemplaar tot geen correcte conclusies kan leiden, wijst de Raad erop dat dit verweer evenwel geen afbreuk doet aan de motivering dat geen enkele van de artikels op de door verzoekende partij voorgelegde pagina terug te vinden is in de elektronische versie van de Zamanak krant van 14 december 2010 waarvan slechts één nationale editie wordt uitgeven. Laatst genoemde motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat verzoekende partij zich bedient van een valse pagina uit voormelde krant.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het niet in kennis zijn van hoe het verder met haar winkelcentrum is afgelopen, opwerpt dat zij geen toegang had tot deze informatie, stelt de Raad vast dat zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft dat het haar niet interesseert wie de directeur is en dat het haar niet uitmaakt wie de huidige eigenaar is en wie de zaak runt (administratief dossier, stuk 6, p. 23-24). Dat het aanbrengen van niet met elkaar verenigbare verschoningsgronden, enerzijds de onmogelijkheid desbetreffend informatie te verwerven en anderzijds de loutere desinteresse, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.5. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat de datum op het document van de Armeense politie, met name 11 oktober 2009, een flagrante schrijffout betreft daar inhoudelijk de vermelde feiten dateren van latere datum, oordeelt de Raad dat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat wanneer het jaar reeds tien maanden gevorderd is men een met de hand geschreven jaartal nog steeds foutief zou noteren als "2009" daar waar "2010" zou dienen te worden aangebracht. Dat de met de hand geschreven hoofding naar nummer en datum toe strijdig is met de getypte inhoud van dit document en derhalve aan het voorgehouden relaas, laat de Raad toe te besluiten dat ook in deze verzoekende partij zich bedient van een vals stuk.

2.2.6. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden werpt verzoekende partij op dat zij aan geheugenstoornissen lijdt ingevolge de door haar ondergane zware hartoperatie waardoor zij onder langdurige narcose was en veel medicatie diende te nemen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.7. Waar verzoekende partij ten slotte verwijst naar een als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde convocatie om op 17 april 2012 als beschuldigde te verschijnen op het parket van de stad Erevan, stelt de Raad vast dat deze oproeping een fotokopie betreft. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.8. Het gebruik van valse documenten en de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (stukken 20 en 21) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 12 december 2011 en 2 januari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT